

forstod Lovforslagets § 23. Jeg skal dertil svare, at Tanken med § 23 er den, at en paa den Maade, som Paragrafen angiver, erhvervet Forsørgelsesret for bestandig afbryder den Forsørgelse, som begrundes paa Fødestedet, men at paa den anden Side dog Meningen kun har kunnet være at værgе om de — ja, jeg vilde nødig bruge Udtrykket „værdige Fattige“, jeg mener Folk, som have viist, at der i dem boer baade Villie og Gode til at kunne være nyttige Borgere, og at der derfor under Udtrykket „Fattigunderstøttelse“ i Paragrafens Slutning er indbefattet enhver Henvendelse til det Offentlige om at faa Hjælp, ogsaa i Sygdomstilfælde. — Der er endnu fremkommet forskellige Bemærkninger, som jeg imidlertid mener bedre vilde finde deres Besvarelse paa et senere Stadium af Sagen. Dog er der endnu et Spørgsmaal, nemlig det, som det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Jessen) rettede til mig i Anledning af § 60, som jeg skal besvare, fordi det maaske ikke ligger saa lige for at se, at den Mangel, som han troede at finde i den nævnte Paragraf, ikke existerer. Det vil nemlig ved den Procedure, som bliver nødvendig i Sager, hvori tvende Kommuner ere uenige, ikke stille sig saaledes, at to ligeberetigede Kommuner kives om Dette eller Hint, men det vil stille sig saaledes, at en Kommune fordrer og en anden Kommune vægrer sig ved at yde, og der bliver altsaa kun Spørgsmaal om een Overøvrighed, eftersom der kun er een Kommune, om hvis Forpligtelse der i ethvert Tilfælde vil være Spørgsmaal, hvilken Kommune altid vil have sin egen Overøvrighed. Dersom nu vedkommende Kommune ved Overøvrighedens Afgjørelse frikendes for den Fordring, som den fordrende Kommune gjør paa den, kan der blive Spørgsmaal om, at sidstnævnte Kommune kan henvende sig til en anden Kommune, som den tror at kunne stille Fordring til; men denne anden Kommune vil ogsaa altid have sin Overøvrighed, saa jeg tror ikke, at der under Stridigheder mellem to Kommuner kan indtræffe Tilfælde af den Bestaafenhed, at det skulde være nødvendigt at finde en anden Overøvrighed, der skulde afgjøre dem. — Jeg skal for Diebliffet indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Jessen: Den høitærede Ministers Udvikling af, hvorledes § 60 skulde forstaaes, forstod jeg ganske viist ikke, men jeg er aldeles overbevist om, at den høitærede Minister havde Ret i sin og jeg Uret i min Fortolkning. Jeg begjærte egentlig blot Ordet for at værgе mig overfor det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig) imod den Misforstaaelse, at jeg skulde have ønsket en Indskrænkning i Statens Tilhynsret overfor Kommunerne. Dette har jeg ingenlunde tænkt og endnu mindre sagt. Jeg hævder tværtimod et strengt og stærkt Tilhyn fra Statens Side, stærkere og strengere i jo høiere Grad Kommunerne er holde Frihed til Selvstyrelse; men jeg værgе

Kommunerne imod, at Tilhynsretten forvandles til en Overbestyrelsesret, hvilket er meget forskjelligt derfra. Det er en saadan Overbestyrelse af de Anliggender, som ere henlagte til Kommunerne under Statens Tilhyn, som f. Ex. findes i § 31, saaledes som det ærede 12te kongevalgte Medlem (Kaiser) nys omtalte. I denne Paragraf findes en Bestemmelse, som vi ikke hidtil have kjendt, nemlig den, at et Fattiglem, som forsværes paa den Maade, som Kommunen efter de gjældende Bestemmelser finder passende for ham, kan indanke Bestyrelsens Beslutning i saa Henseende til Overøvrigheden eller i Kjøbenhavn til Indenrigsministeren. Dette er en Overbestyrelse af Anliggender, som henhøre under Kommunens Styrelse, og det er ikke noget Tilhyn. Med Hensyn til det omhandlede Cirkulære skal jeg tillade mig at svare det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Strup), at det ikke her vil være Stedet til nærmere at gaa ind paa denne Sag, men det forsvær, som det ærede Medlem fremsførte igaar, og som jeg kjender fra gammel Tid af — jeg kjender huert Ord af, hvad der er fremsført i saa Henseende, er paa ingen mulig Maade tilstrækkelig eller fyldestgjørende alene af den Grund, at det kun er et overordentlig ringe Antal af de Sager, som gaa imellem Byraadene og Ministerierne, om hvilke Ministeriet kan ønske at høre Overøvrigheden, eller i hvilke der fra Overøvrighedens Side kan fremsføres en eneste Uttring; men denne Sag skal jeg, som jeg haaber, endnu i denne Session tillade mig at komme tilbage til under en saadan Form, at der derom kan fremtaldes en Forhandling.

Sonne. Efter de værdifulde Foredrag, som vi have hørt, og da Tiden ogsaa i Dag er saa langt fremrykket, skal jeg kun tillade mig at tale nogle Ord om et Par af de nye Principer, som ere blevene indførte i dette Lovforslag. Det første nye Princip, som vi træffe paa, findes i 1ste Kapitel om Familiens Forpligtelse til at forsørge sine Nærmeste. Jeg erkjender, at denne Forpligtelse er tilstede og bør være tilstede, og jeg hører til dem, som mene, at det juridisk bør pålægges Forældre og Børn gjenfældig at sørge for hinanden. Efter at man har erfaret, hvor stærkt den moralske Forpligtelse i saa Henseende er slappet — efter hvad jeg har ladet mig fortælle, endog saa stærkt, at baade Forældre og Børn undertiden foretage en Eiendomsoverdragelse med den Bagtanke, at Kommunen skal overtage For-

Retfælsse.